

הבעל שנא את מאהב אשתו

היה נאה. אך שייך ערבי אחד בדרך לקח ממנו 5 לירות שטרר ליגה בשביל כוס תה.

בשיחה נעימה על מרחב רחוק וחס, בו זורחת השמש ואיש אינו יודע מה זה ערפל, עבר הקטע האחרון של הדרך. בגלאזו התפרקה החבילה. העיר קרה ומשמעמת. הסקוטים חסרי כל ענין, אין אף מקום אחד המוכר מרחוק את פיקאדילי או רחוב דיונגוף. יש לבלות שתיים עד להמראה. אין גנוס מן הקולנוע. כמו בכל מקום בעולם, נכנסים מתי שרוצים. ראיתי את החלק האחרון של סרט אמריקאי אידיטי על דודה מרושעת, המפי ריעה לבת'אחותה החמודה והעשירה להתאהב בבחור עני אך ישר במכסיקו או קובה, ואת החלק הראשון של סרט טוב, חלקת אנוהים הקטנה, ואז יש למהר לשדה'התעופה.

העולם הוא קטן. במטוס, הושיבו אותי ליד גבר צעיר, הנראה כשחקן קולנוע אמריקאי. פקידת הברת'התעופה קראה לו בשם סרן משהו. במטוס אין אנו מתכוננים לדבר איש עם רעהו, כי אין דבר יותר זועתי בעולם מאשר לבלות לילה של טיסה ליד אדם משעמם האוהב לדבר. אולם איכשהו מתברר שאני בא למורת התיכון, ושגם הוא הסרן הוא קנדי. זה עתה סיימ שרות של ארבעה חדשים כמשקיף אוי'ם בלבנון, ויתכן מאד שיחזור אלינו, בירושלים או ברצועת עזה.

האיש מלא אינפורמציה מעניינת. לבנון היא תסבוכת מדהימה. הכל יורים על הכל, נוצרים במוסלמים ונוצרים בנצורים ומר סלמים במוסלמים. אבל איש אינו יורה באנשי האוי'ם, כי הלבנונים יודעים היטב מה בריא ומה לא. התיחסו אליהם בבידיות, פרט למשקיפים ההודיים. ההודים נראו לערבים ככר' שים, ועוררו בו.

הסרן אינו מאמין בכרמיה, ראש הממשלה, שהגיע לשלטון בעזרת חוגים המתנגדים לגישת חסידיה. המוסלמים רוצים להצ' טרף לרע'ם. הנוצרים רוצים לשמור על עצמאות. הספ'ס, מפלגתו של אנטון סודה המנוח שהוצא להורג, רוצה להקים סוריה רבתי ולוחמת ברע'ם. ליד מקום מושבו של הסרן החזיקה מפלגה זו מחנה של 300 מבווייטים מווייטים, שציפצפו על כיתת החיילים הלבנוניים במקום. יש הרגעה במצב, אך אין שום פתרון.

מבחינה כלכלית המדינה מתמוטטת. איש אינו מוכן לבצע רפורמה. העשירים מחזיקים את כספם בשוויץ, ואינם חולמים להחזיר למולדתם. העניים כבולים בקשרי'נאמנות למשפחות ולכתות, ומצפצפים על שלום המדינה. לסרן הצעיר והאידיאליס'י

ישנה איזו מלחמה קטנה, בלתי-נחשבת, נגד המורדים.

שתי גדות לירדן

שני בני אינו האדם היחיד המתחיש לישראל ללא התרגשות, ללא אהבה וללא שנאה. בשביל כל הבריטים, ישראל היא פשוט מדינה אחת מני רבות, קטנה למדי, במזרח התיכון. בישראל סבורים עתה רבים כי בריטניה התקרבה סוף-סוף אל המדינה, האם לא מכרה לה שתי צוללות? האם לא נאם ראש'הממשלה נאום ייודתי מאד במסיבה לכבוד ישראל? המסקנה המתבקשת: בריטניה רוצה להשתמש בישראל נגד עבד אל-נאצר. נוצר רקע חיובי לשיתוף-פעולה.

אולם האנשים הקובעים בבריטניה, אותו קומץ של בני המעמד השליט הקובע את גורל המדינות הבריטיות, רק מחייך באדיבות לשמע סברות כאלה. שני שכני בקרון הרכבת האמינו כי עבד אל-נאצר הוא „היטלר שני“, שעוד יבוא יומה, ושטוב עשה הצבא הישראלי כשנתן לו מכה על הראש, בסניג. צבא טוב זה, צה"ל. די מפתיע, למעשה, לא כן?

אולם אותם אופים מעטים היושבים במשרדים עתיקים בווייט' הול, במייפיר ובשאר הרובעים המנהלים את המדינה ואת דעת' הקהל המאורגנת, יודעים שהעולם הערבי הוא כוח עולה, וכי לבריטניה ישנם עדיין אינטרסים נכבדים מאד במרחב עצום זה. ואילו ישראל קטנה ורחוקה, מבודדת ומנותקת. יש לה צבא טוב, אבל האנגלים ראו באלף האחרונות הרבה צבאות טובים, שניצחו בהרבה קרבות, אך לא תמיד הביאו תועלת מוחשית לארצותיהם. הענין שיש לבריטים בישראל הוא אחד ויחיד: התקנה שישראל לא תגרום לצרות. כל התלקחות של צרות במזרח התיכון עלולה לסבך את אנגליה בצורה בלתי נעימה. איך מונעים את הצרות? ענה לי העורך של אחד השבוע' עונים החשובים ביותר באנגליה: „הלאה יודעת!“

השיתה התנהלה שלוש במערכת העתון, ברובע אריסטוקראטי מאד של לונדון המערבית.

מה היו הבריטים אומרים אילו נקטה ישראל לפתע בקו ניטראליסטי, למשל, כדי למצוא לשון משותפת עם הערבים והאפריקאסיתים? „ישראל אינה בעינינו כן-ברית במלחמה הקרה“, העיר האיש, בחיך אויב. „היא קטנה מדי למטרה זו. אם היא צריכה להסתייג מן המערב כדי להשיג הסדר לעצמה, איש לא יתרגז עליה כאן.“

לפני כמה ימים הופיע ספרו של הגנרל ריצ'ארד הילטון, המעצמה השלוש-עשרה. הגנרל דורש להקים מחדש את האימ' פריה הבריטית ולצאת מתחת לכנפי אמריקה, המשועבדת הן הבינלאומי (הוא הכוח ה-13). על הבריטים להחזיק מעטה בכל שעל אדמה שעוד שרד להם במזרח התיכון. האם עליה לנטוש את ישראל, אם תותקף זו על-ידי הערבים בעזרת הסובייטים? עונה הגנרל בגלוי-לב מוחלט: „למה לא? קיומה של ישראל שוב אינו צריך לענין את מדינות'החוף הבריטית.“

הגנרל אינו אופייני. רוב הבריטים יודעים כי כל מלחמה מסביב לישראל תפגע במערכות עולמיות, וממילא תסכן גם את בריטניה. המסקנה: צריכים למנוע את המלחמה. מה אם תפרוץ בכל זאת? מה אם תנסה ישראל לכבוש את מערב הירדן? ערב מיכעצ'סיני הודיעה הממשלה הבריטית שתילחם נגד צה"ל, אם יעבור זה את הגבול הירדני. הפעם שותק משרד'החוף בוויטהול. מדוע? הסיבה הסבירה: מפני שבצעמו אינו יודע מה יעשה במקרה כזה.

ארצנו הקטנטונת

ני הגברים בקרון — הרביסמל בעבר והרביסמל בעתיד — שקעו בויכוח מפורט על טיב סוגי הבירה השונים.

משתכר כ-400 ל"י לחודש אחרי שלום אוכל, בושט. כרגע הוא חי עם אשתו הגרמניה, בת חנה צבאי בריטי בגרמניה. אולם חלום חייו הוא ז רביסמל, לקבל פנסיה ולפתוח בית-מרוחה.

יל מתעורר. זו תוכנית טובה מאד, הוא סבור. כי ה'מרחה, ובשעתו היה רביסמל. זה היה בזמן יעוד היה רביסמל, והקצינים רעדו מפניו. פעם בשנת לילו סגן-משנה חדש ולא רצה לקבל ממנו הוראות. לפני הקולונל, והקולונל אמר לו: ידידי, אתה תעשה מל גיד לך. הוא האדם השני בחטיבה. היום, כמובן, מפנקים את החיילים. מפנקים את הנוער. מפנקים

ראה את הארץ היטב, מעיר שכני מימין. הוא זוכר עיקר ה'מרחה: ובשעתו היה רביסמל. זה היה תואם זה ציפיות וליכולת! נורא! ובכלל, כשבאו לארץ לים לראות כמה כפרים של בתי-חמר, ותחת זאת מודרניות. מפתיע מאד, באמת. והמאורעות! היה' לחזור לכל מיתקן צבאי. זה היה לפני הרבה זמן, אין שום טינה.

היה האיש בקפריסין. שם היה המצב עוד יותר קשה. ועים לגמרי. אתה הולך ברחוב, אסור לך לירות,

אזרחי מוכן ללחום הלאה

עליך. אבל כשירדים עליך זה תמיד מאוחר, ואינך היורה ומנין. לא כל אחד מבין את הקשיים. הנה, ופס זהו שמתח ביקורת על החיילים.

על אותו שופט היתה באותו עתון-בוקר, אחרי רצח סמל, ערכו הבריטים חיפוש ואסרו כמה מאות קפרי' ושה מהם מתו במאסר. מסתבר שסרן בריטי היכה הראש באלה, וכי רוצץ את הגולגולת של אחד מהם. שהתנפלו עליו. עדי-ראיה טענו שהוא התנפל עליהם. בריטי קבע שאמנם יש להבין את זעמם של החיילים האשה, אבל נראה כי בשעת החיפוש השתמשו במידה ת שאין למצוא לה הצדקה. אבל אין לקבוע בודאות מי הרג את האסירים.

וציא מכיסו גלוייה אדומה. הכותרת: „הוראות לאנשי לחון כבריטי'ן בקשר עם פתיחת'אש“. התוכן: אסור גש אלא במקרה שקיימת, לפי מיטב שיקולו של ה' ה מוחשית שאי-פתיחת אש תגרום לאבדן חיים ולהש' ש ציבורי. אין לירות מעל לראשים, אלא ישר למקום

ייה של בריטניה הגדולה לחמו בעבר, לוחמים כיום ועוד ילחמו הרבה בעתיד

טי כל זה נמאס. הוא היה רוצה לעבור לקאשמיר. אך יתכן שיעבירו אותו דחקא לעמאן. מה דעתי, האם המלך הקטן יחזיק מעמד?

הדיילת כיבתה את אורות המטוס. זהו רמו כי הגיעה שעתנו לישון. המחשבה האחרונה החולפת במוחי, אחרי יממה זו של פגישות חטופות בדרכים: העולם נעשה קטן מאד. לפני עלות השחר נהיה מעל ליבשת אמריקאית. בעולם קטן זה, יש לישי' ראל מקום קבוע מאד. מלבד הישראלים עצמם, אין איש אף מעלה על דעתו שהמדינה שייכת לאירופה. היא שייכת לקידמת אסיה, וכל אדם בעולם יודע זאת — במידה שבכלל שמע על קיום המדינה. ובתור מדינה אסיאתית קטנה, המסוגלת לגרום למלחמת-עולם, נוגע גורלה לגורל כל אדם בעולם קטן ומצטמק זה.

התחלתי לנמנם. לפתע חדרה להכרתי מילה ערביית: „עבאדאן“. האם חלמתי? בפסקי את עיני נוכחתי לדעת כי הרביסמל בודימוס נעלם, וכי במקומו נכנס שכן חדש. הוא האיש שאמר את המילה.

הגבר הוא בגיל'העמידה, בעל מבטא סקוטי. הוא היה בעבא' דאן, איראן, כראש מפעל לבנית מתקני נפט. העובדה ביצבזה, כמובן, בשעת ויכוח על הערפל, שהוא עתה הרבה יותר קלוש. כבר אפשר לראות את הנוף המתקרב והולך של גבול אנגליה וסקוטלנד.

מסתבר ששלושתנו היינו לפחות בעיר אחת — בחיפה. החייל היה שם עם הכלניות, והאורח החדש ירד שם מן האוניה בדרכו לפרס. הוא נסע באוטובוס דרך טבריה לזמשק, ומשם דרך המד' בר הסורי לבירת עיראק. זה היה בחודש פברואר, ומוג'ה'האחיר

ביותר של האדם, היינו הבטן. פתיחת'אש בלתי-מיצדקת אך אש מוצדקת תקבל גיבוי מלא מצד הפיקוד.

אמר שכני, קפריסין אבודה. אי אפשר להחזיק בה. קאים איחור. לפני כמה שנים עוד אפשר היה לתקן. ישו זה מאוחר. אפשר לשלוח לקפריסין את הגנרל שדיכא את המרד המאלאי בחומרה כה רבה. אבל זה י. גם השכן ממול מסכים. דיכוי חמור אינו משתלם. ה תמיד מתנמק.

דיבר ללא התרגשות. בשבילו, זו עוד מלחמה קטנה ית — כמו ארץ-ישראל, כמו גרמניה. יש ללחום למען אבל בלי שנאה וטינה אישית. ואם המציאות מחייבת יו צריכים להיסוג בסדר. הוא עצמו התכוון לנסוע עם מאלאיה, שם יצורף כמדריך לצבא המאלאי. שם עוד